

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Openbaar Ministerie

Vastaaja: Pawel Dworzecki

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Ovatko puitepäättöksen 2002/584/YOS⁽¹⁾ 4 a artiklan 1 kohdan a alakohdassa käytetyt käsitteet

- ”asianmukaiseen aikaan – oli saanut haasteen henkilökohtaisesti tiedoksi ja siten saanut tiedon päätökseen johtaneen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta”

ja

- ”asianmukaiseen aikaan oli muilla keinoin tosiasiallisesti saanut virallisen tiedon kyseisen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta siten, että voidaan kiistattomasti todeta, että hän oli tietoinen oikeudenkäynnistä”

unionin oikeuden itsenäisiä käsitteitä?

2) Jos ovat,

a) kuinka näitä itsenäisiä käsitteitä on kokonaisuutena tarkasteltuna tulkittava, ja

b) kuuluuko esillä olevan kaltainen tapaus, jolle on ominaista, että

- eurooppalaisen pidätysmääräyksen mukaan haaste on annettu tiedoksi luovutettavaksi pyydetyn henkilön osoitteessa luovutettavaksi pyydetyn henkilön talouteen kuuluvalla täysi-ikäiselle, joka on luvannut antaa haasteen luovutettavaksi pyydetylle henkilölle,
- eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ei käy ilmi, onko – ja jos on, milloin – kyseinen pyydetyn henkilön talouteen kuuluva todella antanut haasteen luovutettavaksi pyydetylle henkilölle,
- samalla selvityksestä, jonka luovutettavaksi pyydetty henkilö on esittänyt ennakkoratkaisukysymyksen esittäneessä tuomioistuimessa pidetyssä käsittelyssä, ei voida päätellä, että luovutettavaksi pyydetty henkilö oli – asianmukaiseen aikaan – tietoinen oikeudenkäynnin ajankohdasta ja paikasta,

3) näistä jommankumman käsitteen piiriin?

⁽¹⁾ Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehty neuvoston puitepäättös 2002/584/YOS (EYVL L 190, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Liettua) on esittänyt 25.2.2016 – VI Indėlių ir investicijų draudimas v. Alvydas Raišelis

(Asia C-109/16)

(2016/C 156/40)

Oikeudenkäyntikieli: liettua

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Pääasian asianosaiset

Valittaja: VI Indėlių ir investicijų draudimas

Vastapuoli: Alvydas Raišelis

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Voidaanko tapauksissa, joissa luottolaitos toimii sijoituspalveluyrityksenä, jolle on siirretty varoja saman luottolaitoksen liikkeelle laskemien joukkovelkakirjojen hankkimiseksi, mutta joissa joukkovelkakirjojen liikkeellelaskua ei toteuteta eikä joukkovelkakirjoja siirretä varat maksaneen henkilön omistukseen, vaikka varat on jo veloitettu kyseisen henkilön pankkitililtä ja siirretty luottolaitoksen nimiin avatulle tilille eikä varoja voida maksaa takaisin, ja joissa kansallisen lainsäätäjän aikomus erityisen suojajärjestelmän soveltamiseksi tällaisessa tapauksessa ei ole selvä, soveltaa suoraan talletusdirektiivin ⁽¹⁾ 1 artiklan 1 kohtaa ja sijoittajadirektiivin ⁽²⁾ 1 artiklan 4 kohtaa sovellettavan suojajärjestelmän määrittämiseksi, ja onko varojen käyttötarkoitus ratkaiseva peruste tässä yhteydessä? Ovatko kyseiset direktiivien säännökset riittävän selkeitä, yksityiskohtaisia ja ehdottomia, ja annetaanko niissä yksityisille oikeuksia sillä seurauksella, että yksityiset voivat vedota niihin kansallisissa tuomioistuimissa valtiolliselle vakuutusturvalaitokselle esittämiensä korvausvaatimusten tueksi?
- 2) Onko sijoittajadirektiivin 2 artiklan 2 kohta, jossa määritetään sijoittajien korvausjärjestelmän piiriin kuuluvat saatavat, ymmärrettävä ja onko sitä tulkittava siten, että sen soveltamisalaan kuuluvat myös vaatimukset sellaisten varojen takaisinmaksusta, jotka sijoituspalveluyritys on velkaa sijoittajille ja joita ei säilytetä sijoittajien lukuun?
- 3) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko sijoittajadirektiivin 2 artiklan 2 kohta, jossa määritetään korvausjärjestelmän piiriin kuuluvat saatavat, riittävän selkeä, yksityiskohtainen ja ehdoton, ja annetaanko siinä yksityisille oikeuksia sillä seurauksella, että yksityiset voivat vedota kyseiseen säännökseen kansallisissa tuomioistuimissa valtiolliselle vakuutusturvalaitokselle esittämiensä korvausvaatimusten tueksi?
- 4) Onko talletusdirektiivin 1 artiklan 1 kohta ymmärrettävä ja onko sitä tulkittava siten, että kyseiseen direktiiviin sisältyvä talletuksen määritelmä käsittää myös varat, jotka on siirretty henkilökohtaiselta tililtä henkilön suostumuksella luottolaitoksen nimiin avatulle ja saman luottolaitoksen hallussa olevalle tilille, josta on tarkoitus maksaa kyseisen luottolaitoksen myöhemmin toteuttama joukkovelkakirjojen liikkeeseenlasku?
- 5) Onko talletusdirektiivin 7 artiklan 1 kohta ja 8 artiklan 3 kohta ymmärrettävä yhdessä tarkasteltuina siten, että talletusten vakuusjärjestelmän mukainen maksu, joka on enintään 7 artiklan 1 kohdassa määritetyn summan suuruinen, on maksettava jokaiselle henkilölle, jonka saatava voidaan todeta oikeutetuksi ennen päivämäärää, jona talletusdirektiivin 1 artiklan 3 kohdan i ja ii alakohdassa tarkoitettu määrittäminen tai päätös on tehty?

⁽¹⁾ Talletusten vakuusjärjestelmistä 30.5.1994 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 94/19/EY (EYVL L 135, s. 5).

⁽²⁾ Sijoittajien korvausjärjestelmistä 3.3.1997 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 97/9/EY (EYVL L 84, s. 22).

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 29.2.2016 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) yhdistetyissä asioissa T-515/13 ja T-719/13, Espanja ym. v. komissio, 17.12.2015 antamasta tuomiosta

(Asia C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier ja P. Němečková)

Muut osapuolet: Espanjan kuningaskunta, Lico Leasing, S.A.U. ja Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A